



PROP DE VOSALTRES

La caritat cristiana

Estimats diocesans:

Els cristians intentem al llarg de la nostra vida atendre de manera simultània sis accions que solem repetir moltes vegades per evitar l'oblit i l'exigència del seu compliment. Sis accions que tenen molta importància perquè són un resum de l'essencial de la vida cristiana i que, de manera anàloga, es poden aplicar a la comunitat cristiana.

Són l'escolta de la Paraula, la celebració dels sacraments, l'oració, la vida moral, la integració en una comunitat i l'anunci de la fe als altres. Les podem també concretar amb sis verbs que hem d'aprendre a conjugar sempre, amb independència del nostre estat d'ànim o dels nostres gustos personals: escoltar, celebrar, pregar, viure, reunir-se i anunciar. Cap seguidor de Jesucrist pot prescindir de cap d'aquestes accions i cal aconseguir un clar equilibri en el seu desenvolupament perquè l'organisme tingui un creixement ordenat i harmònic. Pensant en el cos humà, no es pot dir que tot és ment, ni que només el cor és fonamental com a lloc dels sentiments, ni tenir una preocupació abusiva per unes cames veloces. Tot és igualment important i necessari; tot contribueix al creixement personal, a les relacions socials i al compliment de les paraules del Senyor.

Aquesta reflexió em ve de manera més potent durant la festa del CORPUS que celebrem el diumenge, 19 de juny, i que té com a dos vessants: el Dia de Caritat i el d'Adoració de l'Eucaristia pels carrers i places dels nostres pobles. El primer manté un gran reconeixement en la nostra societat que, quan sent parlar de Càritas —parroquial o diocesana— mostra el seu respecte i admiració per tantes persones que fan possible i visible la preo-



cupació i l'atenció als més necessitats i vulnerables. El segon, l'adoració, sembla tenir menys resonància, però els cristians sabem que sense ella no es pot exercir la caritat a l'estil de Jesucrist. Si unim els dos, estem posant el fonament de la vida cristiana amb les sis accions esmentades més amunt i enfortint la nostra pertinença a la comunitat eclesial al servei de la societat.

Amb aquestes línies vull animar-vos que pareu esment a les activitats que desenvolupa CÀRITAS DIOCESANA i que sintetitza en **una memòria anual** que s'ha presentat aquests dies als mitjans de comunicació social i a tots els sectors de la nostra societat. Podeu comprovar la quantitat de grups que es beneficien de la seva atenció: famílies sense llar o sense recursos econòmics, ancians en solitud, nens i adolescents necessitats de reforç escolar, immigrants i refugiats, exclosos i descartats, aturats o amb una ocupació precària... I un llarg etcètera que, segurament, no arriba a resoldre totes les mancances que hi ha al nostre món, però que contribueix en gran manera a la proximitat i ajuda a les persones amb dificultats importants. La fraternitat que predica Jesucrist i que tot cristià aplica en la seva vida té aquí un desenvolupament clar i equilibrat.

També la presència de CÀRITAS PARROQUIAL és notòria. Una gran quantitat de parròquies viu aquesta institució amb un grup de creients que l'anima. En tots dos casos és la mateixa comunitat cristiana la que dona suport al conjunt de les accions caritatives perquè és conscient que sense aquesta dedicació el missatge de Jesucrist quedaria amputat.

Acabo amb una referència a l'Eucaristia, sense la qual tot el que hem dit no tindria sentit cristià. Seria una activitat filantròpica i res més. El fonament de la caritat radica en l'Eucaristia a la qual adorem en el sagrari i als nostres carrers; ens n'alimentem en la celebració sacramental i ens mostra el camí per compartir tot el que és nostre amb el proïsme.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Les Carmelites Missioneres deixen Lleida

Les Germanes Carmelites Missioneres han deixat Lleida fa algunes setmanes després de 74 anys de servei a la nostra ciutat. Les germanes estaven vinculades a l'UPA del Pilar-Magdalena on les troben a faltar ja que estaven molt implicades en la comunitat. L'any 1948 van arribar cinc germanes a la Clínica l'Aliança per fer una tasca sanitària. Des de llavors van anar passant diferents germanes per la ciutat i durant un moment van existir dues comunitats, una d'elles vivia al Santuari de Santa Teresita. El rector de l'UPA a la qual for-

maven part, Mn. Carles Sanmartín, va enviar una carta a la seva superiora per donar les gràcies a la congregació per tota la seva dedicació i esforç a la comunitat. Entre d'altres coses, Mn. Carles en la seva carta destacava que «volem agrair a Déu per la qualitat de la presència de les germanes». També va escriure que «les persones seguidores de Jesús sabem que estem de pas en aquesta vida i tenim els ulls fixats en nostre Senyor. Ell ha estat i serà qui ens continuï acompanyant en el camí de la vida».



CERCA DE VOSOTROS

La caridad cristiana

Queridos diocesanos:

Los cristianos pretendemos a lo largo de nuestra vida atender de forma simultánea seis acciones que solemos repetir muchas veces para evitar el olvido y la exigencia de su cumplimiento. Tienen mucha importancia porque son un resumen de lo esencial de la vida cristiana. De forma análoga se podría aplicar también esta pretensión a la comunidad cristiana.

La escucha de la Palabra, la celebración de los sacramentos, la oración, la vida moral, la integración en una comunidad y el anuncio de la fe a los demás. Lo podríamos enunciar con seis verbos que deberíamos aprender a conjugar siempre con independencia de nuestro estado de ánimo o de nuestros gustos personales: escuchar, celebrar, orar, vivir, reunirse y anunciar. Ningún seguidor de Jesucristo puede prescindir de alguna de estas acciones. Es imprescindible conseguir un claro equilibrio en su desarrollo para que el organismo presente un crecimiento ordenado y armónico. Pensando en el cuerpo humano no se puede decir que todo es mente, ni que es fundamental sólo el corazón como lugar de los sentimientos, ni tener una preocupación abusiva por unas piernas veloces. Todo es igualmente importante y necesario; todo contribuye al crecimiento personal, a las relaciones sociales y al cumplimiento de las palabras del Señor.

Esta reflexión me viene de un modo más potente en la fiesta del CORPUS que celebramos el domingo, 19 de junio, y que tiene como dos vertientes, Día de Caridad y Adoración de la Eucaristía por calles y plazas de nuestros pueblos. La primera mantiene un gran reconocimiento en nuestra sociedad que, cuando oye hablar de Cáritas, parroquial o diocesana, muestra su respeto y admiración por tantos que hacen posible y visible la preocupación y la atención a los más necesitados y vulnerables. La segunda, la adoración, parece tener menos resonancia pero los cristianos sabemos que sin ella no se puede ejercer la caridad al estilo de Jesucristo. Si unimos ambas estamos poniendo el fundamento de la vida cristiana con las seis acciones mencionadas más arriba y fortaleciendo nuestra pertenencia a la comunidad eclesial al servicio de la sociedad.

Con estas líneas deseo animaros a que prestéis atención a las actividades que desarrolla CÁRITAS DIOCESANA y que sintetiza en una memoria anual que se ha presentado estos días a los medios de comunicación social y a todos los sectores de nuestra sociedad. Podéis comprobar la cantidad de grupos que se benefician de su atención: familias sin hogar o sin recursos económicos, ancianos en soledad, niños y adolescentes con refuerzo escolar, inmigrantes y refugiados, excluidos y descartados, parados o con un empleo precario... Y un largo etcétera que, seguramente, no llega a resolver todas las carencias que presenta nuestro mundo pero que contribuye en gran medida a la cercanía y ayuda a las personas con grandes dificultades. La fraternidad que predica Jesucristo y que todo cristiano aplica en su vida tiene aquí un desarrollo claro y equilibrado.

También es manifiesta la presencia de CÁRITAS PARROQUIAL. En gran cantidad de parroquias vive esta institución con un grupo de creyentes que la anima. En ambos casos es la misma comunidad cristiana la que apoya el conjunto de las acciones caritativas porque es consciente que sin esta dedicación el mensaje de Jesucristo quedaría amputado.

Termino con una referencia a la Eucaristía sin la cual todo lo anterior no tendría sentido cristiano. Sería una actividad filantrópica y nada más. El fundamento de la caridad radica en la Eucaristía a la que adoramos en el sagrario y en nuestras calles; nos alimentamos de ella en la celebración sacramental y nos muestra el camino para compartir lo nuestro con el prójimo.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Reorganització dels arxiprestats del nostre bisbat

El bisbe Salvador va signar, el passat 10 de maig, un decret de reorganització de les parròquies de la Diòcesi en una nova distribució arxiprestal que serà oficial a partir de l'1 de setembre.

Una decisió motivada per la modificació de les condicions que van donar sentit a les actuals demarcacions i les característiques de la població que hi pertany i de la societat en general, i després d'haver fet un estudi, consultar tots els mossens i tenint en compte el bé pastoral. A la zona rural es mantenen els tres arxiprestats actuals, els coneguts com Baix Segre, el Segrià-Noguera-Ribagorça i Baix Urgell-Les Garrigues. Les parròquies d'Almacelles, Sucs, Raimat, i Gimènells i Pla de la Font, deixaran de formar part de l'Arxiprestat Baix Segre per integrar-se en el Segrià-Noguera-Ribagorça. A la ciu-

tat s'agruparan les parròquies en dos arxiprestats amb el nom dels patrons de Lleida:

—L'Arxiprestat Mare de Déu de l'Acadèmia el formaran les parròquies de Sant Pere-Catedral, Sant Joan, Mare de Déu del Carme, Sant Llorenç, Sant Martí, Santa Maria de Gardeny, Mare de Déu de la Mercè, Sant Pau, Santa Maria de Butsènit, Mare de Déu del Pilar, Santa Maria Magdalena, Sant Ignasi i Santa Teresina del Nen Jesús.

—L'Arxiprestat Sant Anastasi el formaran les parròquies de Sant Jaume, Mare de Déu de Montserrat, Sant Isidre, Sagrada Família, Santa Teresa Jornet, Santíssim Salvador, Mare de Déu dels Pobres, Sant Agustí, Sant Josep Obrer i Sant Antoni Maria Claret.

Primera processó de Sant Isidre pels carrers de Sarroca

La imatge de sant Isidre va sortir en processó per primera vegada pels carrers de Sarroca de Lleida el dia de la seva festivitat, abans de la celebració de l'eucaristia a la parròquia de la població.

L'Orquesta Maravella i el cor parroquial van posar la música a la cerimònia religiosa i la música

de l'agrupació també va acompanyar el sant durant el recorregut.

Els veïns i veïnes també van seguir la processó i van ser testimonis a la plaça del poble de la tradicional benedicció del terme.

Durant l'acte es van beneir unes espigues que durant la missa es van col·locar a la imatge del patró dels pagesos.



TWITTER DEL PAPA FRANCESC



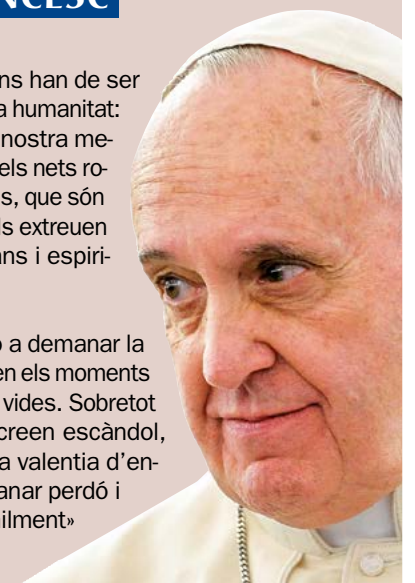
@Pontifex_es: «La fe neix i reneix d'una mirada d'amor que ha de ser acollida, i no d'un deure o d'alguna cosa que cal fer o pagar.

D'aquesta manera la vida cristiana resulta bella, quan no es basa en les nostres capacitats i projectes, sinó en la mirada de Déu» (14 de febrer).

@Pontifex_es: «En la vellesa donaran encara fruits» (Sal 92,15). He triat aquest tema per a la segona Jornada Mundial dels Avis i els Majors, que se celebrarà el 24 de juliol de 2022, per a promoure el diàleg entre les generacions, especialment entre avis i nets» (15 de febrer).

@Pontifex_es: «Els ancians han de ser cuidats com un tresor de la humanitat: són la nostra saviesa, la nostra memòria. És fonamental que els nets romanguin units als seus avis, que són com les arrels, de les quals extreuen la saba dels valors humans i espirituals» (15 de febrer).

@Pontifex_es: «Us animo a demanar la intercessió de sant Josep en els moments més difícils de les vostres vides. Sobretot quan els nostres errors creen escàndol, demanem a sant Josep la valentia d'enfrontar la veritat, de demanar perdó i de començar de nou humilment» (16 de febrer).



Reflexió sobre «la petjada vocacional» a la trobada estatal



Del 16 al 18 de maig, tots els delegats de pastoral vocacional d'Espanya ens vam reunir a Madrid per continuar treballant el lema de la Jornada de Pregària per les Vocacions, que es va celebrar el 8 de maig: «La proposta vocacional: testimonis que deixen empremta». Així, durant aquests dies, vam analitzar la «petjada vocacional» en els àmbits de la família, la pastoral juvenil, la parròquia i l'escola.

Mons. Jesús Vidal, bisbe jove i molt proper, obrí les sessions de treball i ens acompanyà en totes elles. La primera ponència, titulada «La cura de les vocacions en la família», estigué a càrrec del director del Secretariat de la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida, Miguel Garrigós, prevere de l'Arquebisbat de Toledo.

Dimarts 17 assistírem a tres ponències en les quals es parlà de la pastoral juvenil en clau vocacional, de la proposta vocacional en les comunitats parroquials, i del paper de l'escola en el despertar de les vocacions. El treball d'aquest dia es completà amb una sessió de treball per grups entorn de l'interro-

gant de «com fer perquè la nostra pastoral vocacional arribi als seus destinataris?». Va ser el moment on l'intercanvi i la implicació dels diferents delegats fou més intensa i enriquidora.

Dimecres 18 tancàrem la trobada amb una interessantíssima taula rodona de quatre testimonis: dues religioses i dos preveres, de diferents edats i procedències, que varen compartir un colpidor i engrescador testimoni de com l'escola, la família i la parròquia havien fet néixer en ells la vocació.

En definitiva, uns dies de gran esperança on, a banda de compartir iniciatives, inspiracions i recursos, vam renovar el nostre compromís vers la promoció vocacional. La nostra voluntat de restar sempre amatents i disponibles per oferir diàleg a totes i a tots aquells homes i dones que volen discernir la veu del Senyor. Uns dies de llum que han revifat en tots nosaltres, la certesa inestroncable de què no existeix una existència més meravellosa que aquella que Déu ha somiat, ha sembrat, suscita, sostindrà i glorificarà en cadascuna i cadascun de nosaltres.

Mn. Joaquim Blas Pastor

REFLEXIONS

Cercar una vida amb sentit

Sovint llegim, veiem o escoltem informacions que ens parlen de maltractament i no només de maltractament físic, però bé que sigui el més greu. N'hi ha d'altres menes, més subtils, que només cerquen configurar actituds que ens facin éssers passius, disposats a consumir, sense rigor interior. És allò que fa unes dècades en deïem: crear homes configurats pel «tenir» i no pel «ser». A l'infant i al jove se'ls maltracta quan no se'ls ofereixen camins i opcions que els permetin assolir una forma de vida amb qualitat humana, amb sentit. Una altra forma de maltractament ideològic són les variadíssimes formes de manipulació des de les moltes imatges publicitàries que els presenten un ideal de vida que en farà, necessàriament, uns éssers frustrats en no poder aconseguir allò mateix que se'ls ofereix. Convé educar en la capacitat crítica, de recerca de la veritat, en un cert distanciament reflexiu a partir de l'activitat quotidiana. Ensenyar allò que, a la llarga, és més important: que es puguin defensar d'una pressió ideològica que es filtra, moltes vegades, sense que se'n tingui consciència.

Altra forma camuflada de maltractament social és el que es dona en el temps lliure. La societat ofereix poques respostes creatives i de creixement per al temps lliure que pot esdevenir un àmbit privilegiat de tota mena de manipulacions. Molts maltractaments es pateixen, precisament, en aquest moment de la vida. A moltes situacions límit, s'hi arriba després de molts petits conflictes en el temps lliure. D'aquí la necessitat de fer del temps lliure un espai educatiu. D'aquí la necessitat que l'Església hi sigui present aportant els seus marcs educatius institucionals —moviments, escoltisme, centres d'esplai...— que són, alhora, marcs pastorals, espais d'experiència religiosa, de trobament amb Aquell que pot donar sentit a la vida des de l'amor i el servei.

A l'hora de plantejar l'acció educativa vers infants, adolescents i joves convé tenir ben clar que el que cal no és evitar problemes, sinó oferir solucions. Tots els qui tenen una responsabilitat educativa saben que dir això no és fer un joc de paraules. És allò tan antic de no confondre els efectes amb les causes. «Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne» (1Jn 2,14).

Enric Puig Jofra, SJ

Celebració del Corpus a la Catedral el diumenge 19 de juny

El proper diumenge 19 de juny se celebra la festivitat del Corpus Christi i, enguany, el bisbe Salvador presidirà una missa a la Catedral i una processó pels carrers de l'Eix Comercial, a partir de les 18 hores, després de dos anys sense poder-se celebrar a causa de la pandèmia. És una festa a la que es con-

voca a tota la ciutadania, però, especialment als infants que han rebut la Primera Comunió aquest any i que formaran part de la processó juntament amb el bisbe i amb altres preveres. L'acte acabarà també a la Catedral i està previst que es faci un obsequi als nens i a les nenes que participin a la processó.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i dr. de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquilina, vg.

14. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1.6-16-18]. Santa Maria Mi-

quela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV);

sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fundadora (1856); beat Pau Burali, bisbe.

18. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Mari-

na, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. □ Diumenge vinent, Santíssim Cos i Sang de Crist (lit. hores: de la Solemnitat. 4a setm.) [Gn 14,18-20 / SI 109 / 1Co 11,23-26 / Lc 9,11b-17]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliàna Falconieri, vg. servita (†1341).

La Santíssima Trinitat (C)

COMENTARI

«Déu, donant-nos
l'Esperit Sant,
ha vessat en
els nostres cors
el seu amor»



La Santíssima Trinitat (1471), Master GH.
Església de la Trinitat, Mosóc (Eslovàquia)

Ens diu Jesús a l'evangeli: *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera.* Podríem pensar que l'Esperit Sant ens farà entendre el que en diem el misteri de la Santíssima Trinitat que celebrem avui. Però és evident que la nostra pobra intel·ligència no pot penetrar en la intimitat del mateix Déu. Jesús subratlla la unió profunda, en sintonia total, entre el Pare, Ell i l'Esperit: *Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà [l'Esperit] ho rebrà d'allò que és meu.*

Sabem que la Santíssima Trinitat és el misteri fonamental de la nostra vida cristiana: tot ve de la Trinitat: el món, la vida, la nostra existència i tot tornarà cap a ell. El que cal és aprofundir en l'amor total d'aquest Déu manifestat a tots els homes. Ens ho recorda sant Pau a la segona lectura: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor.* L'amor entre el Pare i el Fill que és l'Esperit Sant, Déu ens l'ha volgut donar perquè gaudíssim d'aquest amor, perquè aprenguéssim a estimar, perquè visquéssim amarats d'aquest amor. La Trinitat ens recorda també que Déu no és un ésser solitari, tancat en el seu món, sinó que és comunitat, que és comunicació plena i total, entre Pare, Fill i Esperit. No oblidem que nosaltres hem estat creats a imatge i semblança d'aquest Déu, amor i comunicació plena. La primera lectura del llibre dels Proverbis ens ha parlat de la Saviesa divina, una realitat que ens fa pensar en Jesucrist, Saviesa de Déu, etern com el Pare i l'Esperit: *No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües i jo ja havia nascut.* I diu al final: *Compartia amb els homes les meves delícies.* Déu-Amor ha volgut compartir amb tots els homes el seu Amor, la seva Vida, la seva intimitat. El Déu Trinitat ha de ser el centre de la nostra vida: això s'ha de manifestar obrint-nos a l'amor total de Déu i compartint, després, aquest amor amb tots els germans.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 8,22-31)

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

▶ Salm responsorial (8)

R. *Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!*

Quan miro el cel que han creat les mans vostres, / la lluna i els estels que hi heu posat. / Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? / Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? R.

Gairebé l'heu igualat als àngels, / l'heu coronat de glòria i de prestigi, / l'heu fet rei de les coses que heu creat, / tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, / fins i tot els animals de la selva, / l'ocell que vola i els peixos del mar, / i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-5)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 16,12-15)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Prov 8,22-31)

Esto dice la Sabiduría de Dios: «El Señor me creó al principio de sus tareas, al comienzo de sus obras antiquísimas. En un tiempo remoto fui formada, antes de que la tierra existiera. Antes de los abismos fui engendrada, antes de los manantiales de las aguas. Aún no estaban aplomados los montes, antes de las montañas fui engendrada. No había hecho aún la tierra y la hierba, ni los primeros terrores del obre.

Cuando colocaba los cielos, allí estaba yo; cuando trazaba la bóveda sobre la faz del abismo; cuando sujetaba las nubes en la altura, y fijaba las fuentes abismales; cuando ponía un límite al mar, cuyas aguas no traspasan su mandato; cuando asentaba los cimientos de la tierra, yo estaba junto a él, como arquitecto, y día tras día lo alegraba, todo el tiempo jugaba en su presencia: jugaba con la bola de la tierra, y mis delicias están con los hijos de los hombres.»

▶ Salmo responsorial (8)

R. *Señor, Dios nuestro, ¡qué admirable es tu nombre en toda la tierra!*

Cuando contemplo el cielo, obra de tus dedos, / la luna y las estrellas que has creado. / ¿Qué es el hombre, para que te acuerdes de él, / el ser humano, para mirar por él? R.

Lo hiciste poco inferior a los ángeles, / lo coronaste de gloria y dignidad, / le diste el mando sobre las obras de tus manos. / Todo lo sometiste bajo sus pies. R.

Rebaños de ovejas y toros, / y hasta las bestias del campo, / las aves del cielo, los peces del mar, / que trazan sendas por el mar. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-5)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Más aún, nos gloriamos incluso en las tribulaciones, sabiendo que la tribulación produce paciencia, la paciencia, virtud probada, la virtud probada, esperanza, y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 16,12-15)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Muchas cosas me quedan por deciros, pero no podéis cargar con ellas por ahora; cuando venga él, el Espíritu de la verdad, os guiará hasta la verdad plena. Pues no hablará por cuenta propia, sino que hablará de lo que oye y os comunicará lo que está por venir.

Él me glorificará, porque recibirá de lo mío y os lo anunciará. Todo lo tiene el Padre es mío. Por eso os he dicho que recibirá y tomará de lo mío y os lo anunciará.»